

SÁRKÁNYBUBÁJ

Szabó Krisztina · Anita Boza · Hercz Júlia
Rezeda Réka · Eszes Rita · Livits Réka · On Sai
Rácz-Stefán Tibor · Fedina Lídia · Heteira

finep
selection

SÁRKÁNYBŰBÁJ

antológia

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

SZABÓ
KRISZTINA

Lélektelen

MOIRA NIGHTSHADE magasba lendítette izzó rúnákkal díszített pallosát, majd lesújtott. A tömegen végigfutó halk morajlásba sikkantások vegyültek, ahogy porba hullt az alakváltó feje.

Fullasztó hőség uralkodott, Moira legszívesebben letépte volna az álarcot magáról. Ehelyett sarkon fordult, fekete köpenye csak úgy lobogott utána, amikor sebes léptekkel levonult az emelvényről.

– Tisztítsd meg! – nyomta az egyik apród kezébe a pallost. Már halványult rajta a minta.

A szőke fiú szeme tágra nyílt, látszott rajta, hogy nem szívesen fogja a kardot, de amikor csúszni kezdett a kezéből, kénytelen volt megmarkolni.

Azt hiszi, abban van az erőm? – merengett Moira, miközben belépett a boltív hűvöse alá. *Vagy csak szeretné távol tartani magát tőlem?*

Nem mintha számított volna. Hamarosan úgyis elmegy, és a közvetkező városban ugyanilyen pillantások fogadják majd. Ugyanaz az undorral vegyes rémület – újra meg újra meg újra. A szobájába érve megkönnyebbült sóhajjal oldotta le magáról az álarcot. A langymeleget levegő kellemesen hűvös volt a maszk fülledtsége után.

A megkopott keretű tükörrre pillantott. Jelentsen, vagy küldesen most azonnal ételért? Gyomra panaszosan megkordult, marta a szűnni nem akaró éhség. Egy szívdobbanásnyi ideig engedett a sült és a tömör kenyér gondolatának, majd a tükör elé lépett, és megérintette a nyakláncát.

Már leszállt az est, amikor ismét előbújt a szobájából. Nesztelenül lépkedett a sötétben, megkereste a gyilokjárón azt a részt, ahol nem strázsált épp egyetlen őr sem. Végigsimított a kövön, érdekessége csiklandozta az ujjbegyeit.

A távolban ott magasodtak a szomszédos birodalom, Ceneria határát jelentő hegyek, a holdfény ezüstbe vonta a csúcsokat. Mit meg nem adott volna, ha csak egyetlenegyszer elhagyhatja Vimenadot! Csak egyszer léphetné át az ország határát, csak egyszer láthatná a nyugati Daranaart, az ezer folyó országát, a Meridián-szigeteket!

Keze önkéntelenül a nyakához siklott. Ma este különösen súlyosnak érezte a bíborköves láncot. Szerette volna letépni, messzire hajítani, eggyé válni az éjszakával, és visszatérni Elanához, a holdisten-nőhöz. Ujjai a medálra kulcsolódtak, a cirádás fém a húsába vájt.

– Lady Nightshade! – szólította meg valaki halkán.

Moira megpördült, keze ösztönösen az oldalán lógó törre siklott volna, ám még épp időben emlékeztette magát, hogy Rimmoré városában van. Biztonságban. Hogyhogy nem hallotta a közeledőt? Hiszen még lámpást is tartott a kezében, legalább a fényre figyelhetett volna!

A vele szemközt álló férfi magas volt, és karcsú, talán túlságosan is. Volt valami különös rajta, de hogy mi, arra Moira képtelen volt rájönni.

– Nem vagyok igéző, felesleges udvariaskodni – felelte végül.

ANITA
BOZA

Aki lát

1.

LÉLEKSZAKADVA ROHANOK KI a palota hideg, kietlen udvarára, ahol a hó olyan sűrűn hullik, mintha az ég meg akarná tisztítani a földet minden vétkétől. A cipőm alatt ropog a friss hó, a levegő élesen hasít a tüdőmbe, minden lélegzetvétel arra emlékeztet, hogy az életemért futok. Mögöttem fegyverek csattannak, árnyak suhannak a falak mentén – az apám emberei, akik elől nincs menekvés. Ők nem kegyelmeznek.

A nehéz, vaskos tölgyfából készült, vasrácsokkal megerősített várkapu láncai nyikorogva csúsznak alá, mintha maga a halál ereszkedne le, hogy elzárjon mindent a külvilágtól.

Bolond lennék arra menni. A zsoldosok mint éhes ragadozók ott várnak, hogy visszahurcoljanak apám színe elé. Megborzongok a gondolatra, és összekoccannak a fogaim.

A fal mentén suhanok, érdes köveken simítanak végig az ujjaim, míg el nem érem a rég elfeledett rejtekajtót, az apró nyílást, amit gyermekkoromban fedeztem fel. Fogalmam sincs, miért hallgattam róla mindvégig. Mintha éreztem volna, hogy ennek a titoknak az enyémnek kell maradnia.

A rejtekajtó a palota egyik belső udvaráról nyílik, egy eldugott kiszögellés árnyékában, ahol a fal szabálytalanul megsüllyedt az évek súlya alatt. A kőlap, ami eltakarja, pont olyan, mint a többi: durva, sötét, hideg. De a bal felső saroknál hajszaínyt másként simul a vakolat. Csak akkor lehet észrevenni, ha valaki tudja, mit keres – vagy ha gyerekfejjel kíváncsian végigsimítja rajta az ujjait, ahogy én tettem egykor.

Nem zárja lakat, sem rács. Csak egy régi szerkezet mozdul meg benne, ha a súlyt a megfelelő helyre teszi az ember. A padlókövön egy alig észrevehető repedés fut végig, az egyetlen nyom, ami elárulhatná, ha bárki felfigyelne rá.

A kétségbeesés hajt, amikor villámgyorsan működésbe hozom az ajtót. A kőlap hangtalanul mozdul el, odabent vaksötét és némaság fogad, mintha maga az idő nyílna meg előttem. Keskeny alagút vezet befelé, a falak vizesek és hidegek. A szívem vadul dobog, ahogy bekúszom a dohos folyosóra, ahol csak az éjszaka zúgása és a távoli lépteim visszhangja kísér. Az idő ólomlábakon jár, ahogy botorkálva, kezemmel a nyirkos falakat tapogatva haladok végig.

Örökkévalóságnak tűnő idő után egy alacsony boltívnél végül meglátom a fényt. Odakint a palotát övező erdő sűrű, fagyos csöndje vár. A hó itt mélyebb, érintetlen és vakító. A fák mozdulatlanul állnak, fekete árnyaikkal keresztre feszítve a holdtalan eget. Nagy levegőt veszek, és kilépek a fogvacogtató éjszakába. A vastag, ropogós hóban megmaradnak a lábnyomaim, akár az emlékek, amik a bőröm alá égtek.

Fáj a hideg, de a félelem és a düh forrón éget.

Egyetlen kérdés lüktet bennem: *Miért? Miért akar végezni velem az apám?*

HERCZ
JÚLIA

Fégsuttogó

E LYARA A FATÖRZSHÖZ LAPULT, és még a lélegzetét is visszafojtotta.

Kérlek, Mágia úrnője, ne engedd, hogy észrevegyen!

Még a szemét is lehunyta fohászkodás közben. A szellőkéstől, ahogy a sárkány a magasba emelkedett, a fák ágai csattanva csapódtak egymáshoz, a levelek zörrentek, és a sziklameredélyről kövek, kavicsok gördültek alá. A felkavarodott por puffadva terült szét a barlang bejáratánál, bejutott a fák közé, és ködként terjedt szét a törzsek, sziklák között.

Elyara a szájához szorította a köpenyét. Zúgott a fülében a vér, amitől alig hallotta a bőrszárnyak halk susogását.

Megfeszült, tüdeje égett, ahogy lélegzet-visszafojtva várt.

Talán már messze jár...

Levegő után kapott. Szemét az éjszakába meresztette, a sárkány éjteste után kutatva, ám az teljesen eltűnt, csupán a csillagok csillám-szöveve borult rá.

Sikerült! Nem vett észre!

Megkönnyebbülés söpört rajta végig, és egy pillanatra elgyengült a térdre. Már csak be kell mennie abba a barlangba, megkeresnie a könyvet, és utána hazatérhet. Büszkén és elégedetten, hogy egyedül neki sikerült. És ezzel ő is a Rend varázslói közé emelkedik majd!

Most megmutatja!

A nevelőapja, a Nagymester büszke lesz rá!

Mély levegőt vett, és kétrét görnyedve, lámpását köpenye óvó takarásából előhúзва osont a barlangnyíláshoz. Egy pillanatra megállt, hallgatózott, majd újra elindult. A táplálék nélküli lángocska táncot járt az üvegbúra alatt, és rebbenő árnyakat festett a rideg barlangfalra. A kinti, május végi, hűs levegő melegnek tűnt az itt uralkodó hideghez képest, ami beférkőzött a köpenye és a ruhája alá. Cipője vékony talpa alig védte az éles kövektől, de rendületlenül haladt tovább.

A Rendben mindenki tudta, hogy Jégsuttogó a legkegyetlenebb és legádázabb sárkány a királyságban, akit el kell pusztítani. De eddig minden egyes próbálkozás kudarcba fulladt. Már csak Uzhor, a Nagymester hitt abban, hogy meg tudják állítani, és sok évnyi kutakodás során rá is talált a megoldásra. Egy varázslatra, amivel könnyedén legyőzhető bármelyik sárkány. Csak egyetlen gond volt a tervvel. A könyvet maga Jégsuttogó birtokolta.

Akinek a területére Elyara épp behatolt.

A szívverése megugrott, és a félelem láthatatlan keze a torkára szorult, amitől csak reszketeg lélegzetvételekre futotta. A barlang egyre szűkebbé vált, míg végül egyetlen tömör fából készült ajtó állta el az útját. Még a Rend termébe vezető kétszárnyú ajtó is háromszor akkora volt, mint ez.

Óvatosan közelebb vitte a lámpát, hogy megállapítsa, illúzió, de nem látott rajta fénytörést, ami erre utalt volna.

Halkan hűmmögött, és a nadrágjába törölte a kezét, majd a kilincsért nyúlt. Ujjbegye épphogy érintette a hideg fémet, és az ajtó kitérult. Hangtalanul. Felfedve a mögötte megbújó sötétséget, ahonnan enyhe meleg levegő áradt.

REZEDA

RÉKA

*A lángtalan
éneke*

AZ AJTÓ RÉSEIN BESZIVÁROGNAK Dravien fájdalmas hörgései, és rátelepszenek az apró helyiségre. Összehúszom magam a göcsörtös lócán. A kötszerek, a fertőtlenítésre használt alkohol és méz ott várokoznak a díófa asztalon a sebvarrókészlet mellett; a körömvirágkenőcsöt és a cickafarkteát is előkészítettem már. Vajon milyen állapotban lesz a férfi a mai *motiválás* után?

A falu harcosai hat holdtöltével ezelőtt ejtették foglyul őt, és azóta rendszeresen megpróbálják előcsalni a valódi alakját. Vagy ahogy ők fogalmazznak, *motiválják*...

Csontfém arccal bámul be az ablakon a téli hold, sápadt derengése összemosódik a gyertyák hunyorgó fényével. Tehetetlenül gyűrogetem a zsályás batyumat. Máskor mindig megnyugtat a puha szarvasbőr érintése, de most ez sem segít.

Ökölpuffadás... Kiáltás... Összeszorul a gyomrom. Amióta a felderítők hírért vették, hogy Serayne ellenünk indult a seregével, megsaporodtak az ütlegek. Alig három napja, hogy utoljára itt kucorogtam a szálnalmas kis gyógyfüveim között, várva, hogy belökjék az ajtón az összevert Dravient. Bárcsak végre megadná magát, bárcsak végre hajlandó lenne átváltozni, és engedni, hogy megüljék! De már

azzal is meg lennék elégedve, ha a mágiája egy nyamvadt kis szelet megkaphatnám. Akkor képes lennék rendesen meggyógyítani.

Nyikordul az ajtó. Felpattanok, de túl lassú vagyok, és Dravien a földre zuhan.

Lángvér, a falu legádázabb harcosa biccent mogorván.

– Mielőbb kapard össze ezt a nyomorultat, Szömörce! Holnap újra *motiváljuk*.

A fülemben dobolni kezd a vér.

– Holnap?! Hiszen alig él!

– Ha Serayne ideér, mielőtt betörjük a sárkányt, bennünk még ennyi élet sem marad.

– Barbár vagy, Lángvér, az összes többi *zsaráttal* együtt!

– Ne pörölj, mihaszna fehérszép, hanem csináld, amihez értesz...

Már ha egy *lángtalan* érthet bármihez egyáltalán...

A zsályalevelbatyu az ajtón puffan, amit a távozó Lángvér egy pillanattal korábban bevágott.

– Nyuvadj meg, te tetves, rohadt...

Utálom, hogy *lángtalannak*, vagyis *discötlennek* hívnak. Utálom, hogy az határozza meg, ki vagyok, hogy az anyám elárulta a falut. Már öt éve, hogy ráaggatták a szégyenletes *lángtalan* jelzőt, és száműzték, de a falu népe azóta sem felejt. Hiába vettem át akkor, mindössze tizennégy évesen a javasasszonyi feladatokat, hiába gyógyítottam meg azóta számtalan sérült *zsarátot* és beteg falusit, örökre anya szégyene fogja beszennyezni a nevemet.

Lángtalan.

Nyögés zökkent ki a mérgeződésből. Lekuporodom Dravien mellé, és szó nélkül bebújok a karja alá. Felsegítem, bár összekoccanak a fogaim az erőlködéstől. Sokat vesztett az izmaiból, amióta

ESZES

RITA

*Sárkányok
asszonya*

HARMADSZORRA MÁR NEM FÁJ A HAZUGSÁG. Megszoktam. Mint egy szagot, amit napokon át elviselsz magad körül: előbb megcsavarja az orrod, aztán körbefon, a részeddé lesz, rád telepszik. Nem kellett hozzá sok.

A gyermekem rúg egyet a hasamban, nem engedi, hogy egy pillanatra is elfeledjem a szerepemet, amit játszok. Miatta csinálom, az övé vagyok – és azoké, akiket most megtagadok. Újra és újra.

Ismét felfelé haladok a lapos lépcsősoron, a palota cölöpökön álló, emelt padlószintje felé. Évek távolléte után újból ismerősnek tesz az otthonom, ahol a levegőben mindig füstölő aromája keveredik az erdei virágok illatával. Ez az a hely, ahol az uralkodó kapcsolatot tarthat az istenekkel és a természet szellemeivel, hogy az ország békében és bőségben éljen. Egy élő, lélegző egység, ahol a fa, a víz, a levegő és a föld harmóniája átszövi az ember hatalmát. Ez az a hely, ahol hazudok.

Hosszú, bő, többretegű köntösruhát választottam a végső meghallgatáshoz, amely finoman öleli át a testemet. A színe mély bíbor, ezzel is hangsúlyozom a rangomat, de a derékszalagot nem húztam meg; nincsen takargatnivalóm senki előtt. A hajamat szoros kontyba

kötöttem, a díszes hajtűket elhagytam. Nem nőként és nem is a néhai császár özvegyeként, hanem hadvezérként vagyok jelen. Az egyetlen ékszer, amit viselek, a kagyló a nyakamban. Tölük.

Amikor belépek, összeszorítom a számat, hogy ne remegjen, ha már a gyomrommal nem tudom ugyanezt elérni. Mélyet lélegzek, nehogy most legyek rosszul, és előrenézek, a következő lépésem felé. Csupán a szemem sarkából érzékelem a teremben helyet foglalókat.

Főleg vének, megint, még akkor is, ha akadnak személyi változások. Van, aki csak egyszer hallgatott meg, más mindannyiszor végigüli, amit újra és újra elmondok. A klánok tagjai, hadurak, a nemesi képviselőkből álló testület küldöttsége van jelen. Mindegyik férfi. És egy fiú. Jositakán, a sintó papnövendéken akad meg a szemem. Ő vajon mit keres itt megint? Szinte gyerek még, egyszer sem lett volna indokolt, hogy beengedjék. Mégis eljött mindhárom alkalommal.

Futkos a hideg a hátamon. A hűvös teremben a fáklyák fénye úgy játszik a gyékényeken, mintha a múlt szellemei járnának közöttünk. Például a férjem, a néhai császár. Elgyászoltam, nem tartok a haragjától, neki már nem számít a hatalom. Igyekszem a nála nagyobb, engem támogató erőkre gondolni. Mindig rájuk gondolok.

A tanácsstagok arca merev, tekintetük élesen fürkész engem és a néma szobát, ahol még a saját mezítlábas csoszogásom és a velem szemben ülők lélegzetének nesze is visszaverődik a falakról.

Elérem a helyemet, a szalmával tömött, lapos ülőpárnát, és a térdemet magam alá húzva letelepszem. A hatalmam legitimitását kapargató személyek arcán végignézve újra Jositakán állapodik meg a tekintetem. A pillantása már ennyi idősen is túl éles, túl tiszta a világ mocskához. Engem figyel. Talán nekem is jobban kellene figyelnem rá.

Bár alig egy hete ismerem csak, azt máris tudom, hogy a szeme mindig árulkodó, a szája viszont sosem. Neki mondtam el először a

LIVITS
RÉKA

Tejásrablók

HA VALAKI HÉTFŐN AZZAL JÖN NEKEM, hogy csütörtök virradóra egy Patagóniába tartó teherszállító hajón találok magam egy láda sárkánytojással és a világ leghírhedtebb sárkányvadászával, akkor először valószínűleg kiröhögöm az illetőt. Aztán megkérdezem tőle, hogy mit szívott – és ha lehet, adjon belőle nekem is, mert igen stresszes napokat élek. Az a tény már csak mellékes, hogy az említett sárkányvadász a legvonzóbb férfi, akivel valaha találkoztam. Ahogy az éjjeli infralámpa vöröse megvilágította egyenes orrát, karakteres állát és szemtelenül hosszú szempilláit... Nem csak az ellopott tojások miatt ültem nyakig a pácban. Hogy kerülhettem ilyen kolosszális slamasztikába? Magamban visszapörgettem az elmúlt napok eseményeit.

Az egész egy pofátlan lejáratókampánnyal kezdődött az X-en.

– Lisa, láttad már, mit posztolt ma reggel Samuel van Wyk? – fogadott asszisztensem, Peter a lepukkant pincehelyiségben, ami az irodánkul szolgált Brooklyn egy jobb napokat látott, vörös téglából épült bérházakkal szegélyezett utcájában. Kihalásztam egy kávémba hullott vakolatdarabot, és magamban nyugtáztam, hogy már csak pár hetet kell kibírni, utána költözünk abba a tágas és fényes

tetőtéri lakásba, amihez a Nemzetközi Sárkányvédő Liga nagylelkű adománya révén jutottunk hozzá. Még mindig szokatlan volt, hogy személyi asszisztensem van. A málló vakolattal meg végképp nem illett össze a dolog.

– Az a Samuel van Wyk? – ásítottam, és nagyot kortyoltam a még éppen langyos zabtejes lattémból. Amaya, az örökbefogadott smaragdsárkányom félálomban nyújtózott egyet. Úgy tekeredett a nyakam köré, mint egy sál.

– Igen, az. Méghozzá rólunk – tolta elé a laptopját Peter. Néha kötelességszerűen csekkoltam van Wyk csatornáit, csak hogy képből legyek vele, de most egyáltalán nem volt kedvem ahhoz, hogy vele indítsam a napot. Kelletlenül olvasni kezdtem a posztot.

A Sárkányjogokért Egyesület egy csapat elkényeztetett fiatal, akiknek nincs jobb dolguk, mint céltalan tüntetéseket szervezni, és elherdálni a Sárkányvédő Liga pénzét, amíg a világ más részein még mindig emberek halnak meg a sárkányok miatt!

– Tipikus van Wyk – vontam vállat, és elfordultam, hogy ne kelljen a szöveg többi részét elolvasnom. – Meg vagy lepve? Szerinte az összes sárkányt le kéne puffantani, a sárkányvédőkkel együtt.

– Jó, de ő most konkrétan a szerdai akciónkat is említi – pillantott rám Peter vastag keretes szemüvege mögül. – Mióta foglalkozik van Wyk azzal, hogy *rólunk* posztoljon?

– És? Sosem leszünk egy állásponton a Samuel van Wykekkel. Hogy Amerikában a sárkányokat ékszerként meg partikellékként tartják az emberek, hogy miután kikeltek a tojásból, megcsonkítják őket, vagy hogy a laborokban illegális genetikai kísérleteket végeznek rajtuk? Ezek csak legyintenek, hogy micsoda luxusproblémák! Egy szemernyi együttérzés sincs bennük. De neked nem kell mondanom. – Kihörpintettem az utolsó korty kávémat. – Kommentelj

ON
SAI

*Érintésed
a világ*

A MÍG A PIROSNÁL VÁROK, kinézek a kocsí ablakán, és némán figyelem a két kimerült óriást, akik az öklükkel törik föl az útburkolatot. Mellettük a félmeztelen, lesoványodott vérfarkasok talicskákba pakolják a betondarabokat. Mindegyik elektromos nyakörvet visel, az alakváltóknak kötelező.

Sápadt téli délután van. A latyakos idő unalmasságát csak a gyomromban hízó szorongás teszi aggasztóvá.

A felderítésem anyagát viszem az Ellenállásnak.

– Meg kell ismerkedned a kolléganőm fiával! Gyorsan elmúlnak a húszas éveid, Dia, észre sem veszed... – folytatja anyám a telefonban.

Összeszorítom a számat. Anyám meg van róla győződve, hogy még mindig a Nagy Őt várom. És ez milyen éretlen dolog. Szerintem meg nemcsak érett, de ez az egyetlen értelmes út...

Hiába erőszakoskodik, hiába topog a magány az ablakomban, nem fogok belemenni poshadtsár-ízű kapcsolatokba.

Olyan férfit akarok, aki igazán lát. Valakit, aki őszintén szeret, valakit, aki a lelkét ezer szállal fonja hozzám.

Nem mintha esélyem lenne rá. Már senkiben sem bízom.

Mélyet lélegzek, de nem nyomom ki a hívást. Most normálisnak kell tűnnöm, a telefonomat lehallgatják. Különben is, elég adat kell rólam az államvédelmi algoritmusnak, nehogy valódi, élő ember ellenőrizzen.

– Tudod, hogy nem vagy szép, én kis szürke egérkém, most kell felszedned valakit, amíg még nem ereszkedik meg a feneked...

Régen felkarcoltak ezek a szavak, most már csak tompán fájnak. Nem harcolok. Soha nem figyel rám, és a válaszaim sem zavarják.

Hallgatom a szavakat, de kikapcsol az agyam. Állok a kocsival és az alakváltókat nézem.

Húsz éve, amikor elterjedt a telefonokon a mesterséges intelligencia, valaki megkérdezte, léteznek-e vérfarkasok.

Igen – volt a válasz.

Először mulatságos tévedésnek hitték, és bejárta a világot a hír.

Ám az algoritmusok egymástól függetlenül is ezt mondták. Hozzáérttek a furcsa megfigyelések weboldalaihoz, a poros levéltárak régi leírásaihoz, a valós idejű műholdfelvételekhez... Hatalmas adatmennyiséget elemeztek.

Végül hat fajra hoztak bizonyítékot: vérfarkas, vámpír, törpe, tünde, óriás és sellő. Mind alakváltó volt. A repülőbaleseteket és a gyanús felhőformákat elemezve negyvenkét százalékos esélyt adtak egy hetedik fajnak, a sárkányoknak. Bár őket később nem találták.

Az emberiség meglepő módon nem esett pánikba, nem voltak zavargások, sem fegyverkezések, sőt, teljesen készen álltak az alakváltókra. A tudósok kíváncsiak voltak, a szociológusok izgatott kerekasztal-beszélgetéseket tartottak, a fantasyolvasók lelkesen szervezték a rendezvényeket.

Csakhogy pár aljas politikus is meglátta a lehetőséget...

RÁCZ-STEFÁN
TIBOR

Felmondok!

ÉHES VAGYOK.

Hányadik órája is vagyok talpon? Megmondani se tudnám. Reggel nyolcra jöttem be az irodába, és este tíz van, de a jóképű főnököm még mindig mondja a magáét. Ráadásul alig két óra, és már a naptár szerint is karácsony lesz.

Nemrég ért véget a karácsonyi partink, ahol sikerült igazán nagy-lelkű adományozókat találunk. De én a parti után haza akartam menni! Fel akarom díszíteni a karácsonyfámat! Meg akarok nézni egy nyomorult karácsonyi Netflix-filmet. A fenébe, élni is akarok a munka mellett.

Elég volt már a tizennégy órás munkanapokból!

Elegem van abból, hogy állandóan készségesen a főnököm rendelkezésére kell állnom. Ennyit nem ér ez a munka...

És a pokolba is, éhes vagyok!

Elönt a harag, és apró szikrák kezdenek el pattogzani az ujjaimból. Ökölbe szorítom a kezemet. Nem veszíthetem el az irányítást. Nincs annál gázabb, mint amikor egy tűzsárcsapat kontroll nélkül lángolni kezd a haragtól. Ha gyerek vagy, még elnézik, de felnőttként ez végtelenül ciki.

– Segítsek az adminisztrációban? – hallom meg a főnököm hangját.

A meglepődéstől a szikrák is kihunynak az ujjaimon.

Zsebre tett kézzel áll előttem. Elképesztően magas, sikkos öltöny-nadrágot visel, a zakóját már levette, csak a hófehér inge van rajta, és meglazította az inge legfelső gombját, a nyakkendője is elmozdult. Ezek szerint ő is kifáradt a fogadás alatt. Szőke haja zilált, egy-egy tincs a gyönyörű kék szeme elé hull, a markáns állával pedig a papírhalm felé biccent az asztalomon, ahol a csekkek sorakoznak.

A ma este kapott adományokat még idén rögzítenünk kell, hogy az adományozók megkaphassák az adólevonást, és az alapítvány pénzügyi jelentésének is pontosnak kell lennie. Nem halogathatjuk, nem tolhatjuk át jövőre. Inkább belepusztulok, minthogy a két ünnep között is bejöjjen dolgozni.

– Köszönöm, Ethan – felelem kimérten, és kissé kijebb húzom a széket, hogy ő is ide tudjon ülni. Én már rég levettem az öltönyt, csak egy mackónadrágban vagyok, és egy karácsonyi pulcsiban. Ez az egyetlen, ami az ünnepre utal Ethan irodájában. Még azt sem engedte, hogy egy nyomorult karácsonyi dísz is kirakjak.

De legalább a parti ünnepi hangulatban telt, a dekoratőrök kivettek magukért, mindenhol girlandok lógtak, és sikerült felbérelnem egy jégszarkány-szobrászt is, aki gyönyörű jégszobrokat készített a nagyközönség előtt.

– Manuel, volt alkalma enni a partin? Annyi mindenre kellett figyelnie.

Megrázom a fejem. Szerintem ő sem vacsorázott. A főnök biccent egyet, és kimegy a szobából. Nem értem ezt az embert. Mintha kitalálná a legbelsőbb gondolataimat. De ha így van, akkor miért nem jött még rá arra, hogy teljesen kifacsar a munkaóráival?

FEDINA

LÍDIA

*A sárkány
sikolya*

A LIFTAJTÓ BECSUKÓDOTT, és ott álltam a fiúval kettesben. Vártam a csókot, felnéztem rá – kicsivel magasabb volt nálam. Mint ha nagyon figyelt volna valamit, de amikor látta, hogy megmozdul a fejem, kedvesen rám mosolygott. Továbbra is átölelt, úgy, ahogy ki-jöttünk a klub forgatagából. Váratlanul bevillant, hogy nem tudom a nevét. Megkérdeztem:

– Hogy hívnak?

– Ajtor.

Nem értettem jól, de hát annyi furcsa név van mostanában. Egyébként is, mit számít a neve, ha valaki ennyire vonzó?!

– Hová megyünk? – kérdeztem.

Megpróbáltam kiszabadulni az öleléséből, de nem engedett. Ez nem tetszett.

– Engedj el! – mondtam kicsit élesebben, mint akartam.

Úgy nézett rám, mint aki nem érti, mi bajom.

– Engedj már el! – szóltam rá, és akkor olyat mondott, amitől be-paráztam.

– Nem lehet.

– Mi az, hogy nem lehet?! – förmedtem rá.

Már nem számított, milyen jóképűnek meg vonzónak találtam egy perce, szabadulni akartam a szorításából. Először csak könnyedén, de amikor ez nem vált be, minden erőmet bevetettem, hogy elengedjen. Ám nem tette. Sőt, még erősebben fogott.

– Sikítani fogok! – lihegtem, mert már alig kaptam levegőt. – Nem rabolhatsz el! Ez egy nyilvános lift!

– Ez?

A kérdését először nem is értettem. Aztán rádöbbsentem, hogy valami nincs rendben ezzel a lifttel. Mintha fénylett volna. Ilyet még nem láttam, a lámpa ugyan égett, legalábbis látszólag... De mintha a falak engedték volna be a fényt odakintről. Váratlanul rándult egyet alattunk a padló, amitől a lift falának csapódtunk. Aztán minden eltűnt – és egyszer csak ott álltunk egy sziklapárkányon. A lábunk alatt smaragdzöld fű, előttünk, körülöttünk hegyek, azaz inkább ormok magasodtak, borostyánszínű sziklák itt-ott a növényzet zöld foltjaival. Egyértelműen nem földi táj volt, vagyis nem olyan, amilyet az ember megszokott. Mivel a lift fölfelé ment, elvileg annak a toronyháznak a tetejére kellett volna megérkeznünk, aminek az alagsorában buliztunk, de egy ugyanolyan hegycsúcson álltunk, mint a többi körülöttünk. Széles barlangnyílás tátongott mögöttünk, amely fölött újabb orom tört a magasba. Odafönt az égen anynyi csillag ragyogott, mintha csillagmintás csomagolópapírral vonták volna be az ég kárpitját.

Annyira képtelen, mesebeli volt minden, hogy úgy éreztem, nem is tűnt el a felvonó, csak sokkal nagyobb lett, és álcázták a falait, hogy úgy tűnjön, a természetben vagyunk. Mivel társam végre nem szorongatott tovább, a sziklaperemhez léptem (inkább ugrottam), hogy lássam, hol vagyunk. Erre rémülten utánam vetette magát, és szó szerint lebirkózott a földre. Megrémültem, hogy mit akar. Sikítottam, hogy azonnal

HETEIRA

Szélesókolta

KEENAN

A REPTÉREN OLYAN HOSSZAN BÁMULJA az embernő a személyimet, mintha azt gyanítaná, hogy valaki más okmányaival utazom. Vagy csak minden légszárkányt egyformának lát, még emberalakban is, és tényleg kérdés a számára, hogy én vagyok-e a képen.

Akárhogy is, nem adom meg neki azt az örömet, hogy zavarba jöjjenek.

– New York állam repülési szabályzata – nyújt át végül egy papírt az irataimmal együtt. Gondolom, ha szabályozni kívánják a mágiamat, akkor beléphetek az államba.

Átveszem, mert jobb a békesség – vagy legalábbis hosszabb élet-tartammal jár.

– Kellemes időtöltést kívánok, Mr. Hart! – villant rám egy jellegzetes, hamis emberi mosolyt a nő, aztán int, hogy mehetek tovább.

Még hogy időtöltés! Fülön fogom Georgie-t, és megyünk is haza.

Nem akarok elkésni. De azt sem akarom, hogy a húgom ne tudjon elbúcsúzni a nagyapánktól, mert nem kapta vagy nem értette meg a fészek üzenetét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Ha megértette volna, hogy mennyire súlyos a helyzet, nyilván az első géppel jött volna.

Követem a tömeget, rossz érzés kavarog a gyomromban. Elcsitítom. Most nem akarok arra gondolni, hogy otthon Aaron papa állapotba bármikor válságosra fordulhat. Erre nincs hatásom, de arra, hogy Georgie-val mielőbb hazamenjünk, még lehet.

Kisodródok a tömeggel az épület elé, ahogy a szél sodorja a porhavat, aztán körülnézek, felmérem a reptér parkolóját. Amíg a taxira várok, átfutom a repülési szabályzatot, és azonnal egyértelművé válik, hogy *nem igazán szabad* repülni az államban. De azért rajta van a New York-i CODA, a sárkányügyekkel foglalkozó rendvédelmi szervezet pecsétje, és egy ingyenesen hívható telefonszám arra az esetre, ha úgy érezném, hogy nem vagyok biztonságban.

New York rendőrkapitánya *tényleg* nagyon drakónbarátnak próbál tűnni.

A város meleg, még csak fagypont alatt sincs a hőmérséklet. Benzingőz telepszik meg a tödőmben, autók, buszok, kattogó bőröndkerek, vehemensen gesztikuláló turisták vesznek körül. Fullasztóan szűkös minden.

Emberek...!

Fel nem fogom, minek akarna bárki idejönni, már ha nincs konkrét feladata, mint nekem.

A taxi lassan jut el a szállodáig, ahol szobát foglaltam. Drakónbarát kialakítású, a helyiségek tágasak, az ágyon két sárkány is elférne – sárkányalakban –, a levegő semleges ízű és hűvös. A honlapjuk külön kiemelte, hogy mind a négyféle sárkányfajnak akadnak szobák, és egyenként meg lehetett nézni, melyik milyen. A vízjegyű sárkányoknál medencényi a kád, a tűzjegyű sárkányoknál kovácsoltvas bútorok vannak – mondjuk, ha nem képesek kontrollálni a lángjukat, azt